

РЕШЕНИЕ

№ 10745

гр. София, 05.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20221110105365 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Ж. М. К., ЕГН: *****, с адрес: АДРЕС срещу **„ФИРМА“ ЕООД**, ЕИК ЕИК, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, ет. надпартер, представлявано от управителя ТЖК, с която се иска **ответното дружество да бъде осъдено да заплати на ищцата сумата в размер на 12 100 лева, представляваща сума платена без основание/по** прогласени за нищожни договор за заем от 15.02.2017 г. за сумата от 6050 лева и договор за заем от 16.02.2017 г. за сумата от 6050 лева/, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

Твърди се, че ищцата в периода от 17.06.2015 г. до 16.03.2017 г. е била управител на ответното дружество и в качеството си на физическо лице е предоставила на дружеството в заем сумите от по 6050 лева на 15.02.2017 г. и на 16.02.2017 г. Поддържа се, че тези суми били използвани за заплащане на част от цената за доставка на климатици, мебели и врати в обекти на ответното дружество, на обща стойност 26 550,00 лв. от друго дружество -, „ФИРМА“ ЕООД, което също било представлявано от ищцата. Твърди се, че тези сделки между двете дружества са валидни, което е установено в предходни съдебни спорове между трите страни.

Поддържа се, че със сила на присъдено нещо иска за връщане на заемните суми срещи ответното дружество по договорите за заем бил отхвърлен, тъй като съдът приел, че договорите са нищожни като сключени в противоречие на закона и по-конкретно с нормата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗД, установяваща забрана на представителя да договаря от името на представлявания нито лично със себе си, нито с друго лице, което той също представлява, освен ако представлявания е дал съгласие за това.

Сочи се, че с оглед прогласените за нищожни договори за заем е налице даване при начална липса на основание, което е довод за основателност на исковата претенция.

Претендират се разноски.

Препис от исковата молба е връчен на ответното дружество. В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор на исковата молба, с който исковете се оспорват по основание и размер.

Излагат се твърдения за недопустимост на производството доколкото в предходно такова/гр.д. №4425/18г. по описа на СРС, 125 с-в/ са отхвърлени исковите претенции на ищцата с правно основание чл.240 ЗЗД по двата процеси договора. Сочи се, че възражението за недействителност на договорите е въведено в предмета на спора от ответника, а иск за обявяване на недействителност на двата договора за заем не е разглеждан.

Оспорва се твърдението, че „ФИРМА“ ЕООД е получило двете суми, съгласно процесните договори за заем, като се сочи, че тези суми никога не са постъпвали в дружеството. Твърди се, че договорите за заем са нищожни поради противоречие с разпоредбата на чл.38 ал.1 ЗЗД и съставени, за да заобиколят изискванията на чл. 3 от Закона за забрана за разплащанията в брой.

Оспорва се договорите да удостоверяват предаване на сумите, като се сочи, че те са антидатиращи. Твърди се, че нито в предходното производство по чл. 240 ЗЗД, нито в настоящото са представени годни доказателства за предаване на сумата от 12 000 лева.

Твърди се, че на основание влязлото в сила съдебно решение по гр.д.4425/18г. по описа на СРС, 125 с-в. неправилно осчетоводените суми като заем през 2017г. са отписани от счетоводството на „ФИРМА“ ЕООД, като се излагат твърдения, че същото е нередовно водено по отношение на процесните суми.

Излагат се твърдения, че на 02.02.2017 г дружеството е избрало и втори управител, а на 09.02.2017г. Ж. К. е изпратила изрично писмо до ТК и до едноличния собственик на капитала на „ФИРМА“ ЕООД, в което е отправила искане за освобождаването ѝ като Управител на „ФИРМА“ ЕООД на основание чл.141, ал.5 изр.1 -во от ТЗ, с което едностранно е прекратила мандатното си правоотношение по управление и представителство на ответника. Сочи се, че въпреки, че по нейно искане заличаването от ТР е извършено едва на 16.03.2017г., то във вътрешните отношения между управителя и дружеството мандатните правоотношения следва да се считат прекратени от 09.02.2017г., от която дата Ж. К. е следвало да се въздържа от извършване на действията и сключване на сделки от името на дружеството

Излагат се твърдения за системно нарушаване на служебните задължения от страна на ищцата, която недобросъвестно отклонявала средства в своя полза или в полза на представлявани от нея лица.

Софийският районен съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Ответникът „ФИРМА“ е еднолично дружество с ограничена отговорност, регистрирано в търговския регистър към Агенцията по вписванията с ЕИК ЕИК. Едноличен собственик на капитала от учредяването на дружеството е ИГ гражданин на У

С решение на едноличния собственик на капитала на дружеството на 09.06.2015 г. Ж. М. К. е избрана за управител. Това обстоятелство е отразено по партидата на дружеството в търговския регистър на 17.06.2015 г.

С решение на едноличния собственик на капитала на дружеството на 16.12.2016 г. за втори управител на дружеството, наред с Ж. К., е избран и ТЖК като двамата управители могат да представляват дружеството заедно и поотделно. Това обстоятелство е вписано в търговския регистър на 02.02.2017 г.

С уведомление от 07.02.2017г. ТЖК е поискал от ищцата в срок до 15.02.2017г. да ѝ предостави информация във връзка с финансовото състояние на дружеството и копие от договора за счетоводно обслужване.

В отговор на това писмо, с уведомление от 09.02.2017г., отправено до едноличния собственик на капитала, управителя К и адвокат М. – пълномощник на дружеството, ищцата ги уведомила, че счетоводната документация се намира във ФСК „ФИРМА“, обслужваща счетоводно дружеството. С уведомлението същата изисквала на основание чл. 141, ал. 5, изр. 1 ТЗ да бъде организирано освобождаването ѝ като управител на дружеството и да бъде заличено това обстоятелство в търговския регистър.

Със заявление № 20170311114958 на 11.03.2011 г. ищцата е заявила промяната на вписаните обстоятелства /заличаването ѝ като управител/ в търговския регистър и с вписване от 16.03.2017 г. по партидата на дружеството в търговския регистър фигурира само едни управител- ТЖК.

Представен по делото е договор за заем от 15.02.2017 г., сключен между Ж. М. К.- заеодател и „ФИРМА“ ЕООД-заемполучател, представлявано от Ж. М. К.- управител. По силата на договора заеодателят се задължава да предаде в собственост на заемполучателя сумата от 6050 лева, а заемполучателят се задължава да я върне в срок от шест месеца от получаването. Уговорено е, че предаването на сумата се извършва към датата на подписване на договора, като същият има силата на разписка за извършеното плащане.

Представен по делото е договор за заем от 16 .02.2017 г., сключен между Ж. М. К.- заеодател и „ФИРМА“ ЕООД-заемполучател, представлявано от Ж. М. К.- управител. По силата на договора заеодателят се задължава да предаде в собственост на заемполучателя сумата от 6050 лева, а заемполучателят се задължава да я върне в срок от шест месеца от получаването. Уговорено е, че предаването на сумата се извършва към датата на подписване на договора, като същият има силата на разписка за извършеното плащане.

По делото е допусната и е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която съдът кредитира като компетентно изготвено. Вещото лице е установило, че договори за заем са осчетоводени от „ФИРМА“ ЕООД като счетоводните записваният по сметка 499 - Други кредитори, са следните: 1.С дата 15.02.2017г., основание : „заем Ж.“: Дт сметка 501 - Каса- 6050.00 лв., Кт сметка 499 - Други кредитори - 6050.00 лв.2. С дата 16.02.2017г. , основание : „заем Ж.“:Дт сметка 501 - Каса- 6050.00 лв., Кт сметка 499 - Други кредитори - 6050.00 лв. Началното салдо по сметка 499- Други кредитори към 01.01.2017г. е 0.00 лв., а крайното салдо по сметка 499 - Други кредитори към 31.11.2017г. е 12100.00 лв. Сумата от 12100.00 лв. е включена в счетоводния баланс към дата 31.12.2017г., който е елемент от публикувания Годишен финансов отчет за 2017г. От прегледа на оборотните ведомости за посочените години - 2018, 2019 и 2020г. се установява, че сметка 499 - Други кредитори към 31 декември за всички години е с кредитно салдо в размер на 12100.00 лв. По сметката не се наблюдават обороти, които да водят до същото салдо на друго основание. Наличието на салдо по сметка 499 - Други кредитори към 31 декември за всяка от посочените години означава, че сумата фигурира в ГФО за 2018 г., 2019 г. и 2020 г.

Вещото лице е изследвало и каква е била счетоводно отразената касова наличност на дружеството- салдото по касата в началото на дата 15.02.2017г. е 14 547.91 лв., а след отразяване на горепосочените операции по сметка 499 - Други кредитори салдото по касата в края на 15.02.2017г., и в началото на 16.02.2017г. е 20 597.91 лв., а в края 26 647.91 лева. Вещото лице констатирало, че от извършения преглед на оборотите и салдата по сметка 499 - Други кредитори от представените оборотни ведомости се установи, че

няма отразени записвания за връщане на внесените от Ж. К. суми в касата на „ФИРМА“ ЕООД.

От страна на ищцата са били заведени искове с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД срещу ответното дружество за връчване на сумите от по 6050 лева-главници по двата договора за заем. Било е образувано гр.д. №4425/2018г. на СРС, по което е постановено решение от 07.12.2018 г., с което исковите са отхвърлени, като районният съд е приел, че договорите за заем са нищожни поради хипотезата на чл. 38 ЗЗД. Решението е потвърдено с решение от 11.05.2020 г. на СГС по в.гр.д. №3352/2019 г., макар и с различни мотиви доколкото е прието, че договорите са сключени от лице без представителна власт. Решението на СГС е обжалвано пред ВКС, като не е допуснато до касация и влязло в сила.

Останалите приети по делото доказателства съдът намира за неотнормими към спора и същите не следва да бъдат обсъждани.

В настоящото производство ищцата претендира заплащане на 12 100 лева, представляваща сума платена без основание/по нищожни договор за заем от 15.02.2017 г. за сумата от 6050 лева и договор за заем от 16.02.2017 г. за сумата от 6050 лева/.

Правната квалификация на предявените искове е чл.55, ал.1 предл.1 ЗЗД. Съобразно разпределената доказателства тежест ищцата следва да установи имущественото разместване- че процесната сума / 12100 лв./ е предадена на ответното дружество.В тежест на ответното дружество при непълно и насрещно доказване да опровергае ищцовите твърдения или да докаже, че полученото от него имущественото благо не е лишено от основание, т. е., че съществува правно призната причина за разместването на благата, което му дава право да задържи полученото.

В процесния случай за ангажиране на предаване на сумите ищцата е представила два договора за заем, сключени между нея в качеството ѝ на физическо лице -заемодател и „ФИРМА“ ЕООД- заемател, представлявано от ищцата като управител. В чл. 2 от договорите е посочено, че предаването на заемната сума (от по 6 050 лв. по всеки договор) ще се извърши към дата на подписване на договора в брой, като подписаният договор има силата на разписка за извършено плащане.

Настоящият съдебен състав споделя изводите изложени в предходно проведното се съдебно производство, в което сумите са били претендирани на договорно основание.

Доколкото на 09.02.2017г. ищцата е направила изявление за отказ от овластяването ѝ като управител на ответното дружество, и с оглед на достигането на това изявление до едноличния собственик, във вътрешните отношения между дружеството и управителя мандатното правоотношение следва да се счита прекратено от 09.02.2017г., и само по отношение на третите лица – от вписването на обстоятелството в търговския регистър на 16.03.2017г. по реда на чл. 141, ал. 5, изр. 2 ТЗ. Така двата договора за заем са сключени от лице без представителна власт за дружеството – заемател

Вписаното в договорите удостоверение изявление не доказва реално предаване на заемните суми. Дори да се приеме, че към момента на сключване на договорите ищцата е била овластена да представлява ответното дружество, управителят на търговско дружество, в качеството си на негов представляващ, не може да удостоверява факти от името на длъжника в своя лична полза. Изготвянето на разписка, в която управителят като заемодател предава заемната сума и я получава като заемополучател не удостоверява получаване на сумата от дружеството, тъй като съгласно чл. 180 ГПК така съставеният частен документ удостоверява единствено, че изявлението,

явяващо се в полза на издателя, е направено от подписалото го лице (така и решение № 57/29.04.2013г. по гр.д. № 354/2012г. на ВКС, IV ГО). Следователно посоченото в чл. 2 от процесните договори не удостоверява получаване на сумите от дружеството, тъй като съгласно чл. 180 ГПК така съставеният частен документ (в тази част удостоверителен) удостоверява единствено, че изявлението, явяващо се в полза на издателя, е направено от подписалото го лице - удостоверителното изявление в частния свидетелстващ документ се ползва с доказателствена сила само когато удостоверява неизгодни за издателя си факти. Предаването на заемната сума и получаването и от дружеството следва да бъде удостоверено с надлежни доказателства, каквито са внасянето ѝ по банкова сметка съпроводено със съответните счетоводни записвания. Редовно водените счетоводни книги на търговеца могат да служат като доказателство, но те не се ползват със задължителна доказателствена сила. Вписванията в тях следва да бъдат ценени с оглед всички доказателства по делото - чл. 182 ГПК и чл. 55 ТЗ, в т.ч. с представени по делото първични счетоводни документи, заключение на счетоводна експертиза, вкл. и по въпроса за редовността на воденето на счетоводните книги.

От изслушаното и прието заключение на ССЕ се установява, че постъпването на сумите от по 6 050 лв. по двата договора за заем са били осчетоводени на 15.02.2017г. и 16.02.2017г. с основание „заем Ж..“. Въпреки оспорването от ответника на редовността на воденото счетоводство, по делото не са представени първични счетоводни документи - ПКО относно внасянето на сумите в брой на касата, нито доказателства за плащане по банков път, нито такива са били открити от вещото лице, като в съдебно заседание изрично е заявено от вещото лице, че при проверката в счетоводството на дружеството не са открити други първични или вторични счетоводни документи, а счетоводното записване е отразено единствено въз основа на представените по делото договори за заем от 15 и 16.02.2017 г. Както бе посочено по-горе същите не са годни да установят предаването на сумите и счетоводните записвания въз основа единствено на тези документи също не могат да установят този факт.

Съдът намира за напълно неотнормими към процесния спор последяващите плащания към друго дружество - „ФИРМА“ ЕООД, което също било представлявано от ищцата, доколкото се твърди, че именно с внесените от ищцата суми на каса са заплатени главници по фактури на същото дружество. Парите са родово определени вещи и извод за процесното имущественото разместване не може да бъде направен при простото установяване на счетоводно отразената касова наличност- достатъчна или не за извършване на неотнормими към предмета на делото, сделки, които впрочем се и оспорват от ответното дружество.

Така въпреки възложената на ищцовата страна тежест остава недоказано предаване на сумата от 12 100 лева, поради което липсва първата предпоставка за наличието на престационна кондикция, съответно исковата претенция е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има правно на разноски за адвокатско възнаграждение. Своевременно е направено възражение за прекомерност на претендираното от ответниците адвокатско възнаграждение. Съгласно задължителното тълкуване, дадено от ВКС в ТР № 6/2012 г., ОСТГК, основанието по чл. 78, ал. 5 ГПК се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатската защита и фактическата и правна сложност на делото. Когато съдът е сезиран с такова искане, той следва да изложи мотиви относно фактическата и правна сложност на спора, т.е. да съобрази доказателствените факти и доказателствата, които ги обективират и дължимото правно разрешение на повдигнатите правни въпроси, което е различно по сложност при всеки отделен случай. В процесния случай

извършените от процесуалния представител на ответника действия се изразяват в подаване на отговор на исковата молба и извършване на процесуално представителство в едно съдебно заседание с изслушване на експертиза по почин на ищцата по един оценяем иск, като претендираното адвокатско възнаграждение не е съобразно с минималните размери на адвокатските възнаграждения съгласно чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/893 лева/ и следва да бъде редуцирано до сумата от 1000 лева, на която сума ищцата, възразяваща за прекомерност, е оценила усилията на своя процесуален представител.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Ж. М. К.**, ЕГН: *****, с адрес: АДРЕС срещу **„ФИРМА“ ЕООД**, ЕИК ЕИК, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, ет. надпартер, представлявано от управителя ТЖК, **иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за осъждане на ответното дружество да заплати на ищцата сумата в размер на 12 100 лева, представляваща сума платена без основание/по нищожни договор за заем от 15.02.2017 г. за сумата от 6050 лева и договор за заем от 16.02.2017 г. за сумата от 6050 лева/, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.**

ОСЪЖДА „Ж. М. К., ЕГН: *****, с адрес: АДРЕС **да заплати на „ФИРМА“ ЕООД**, ЕИК ЕИК, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, ет. надпартер, представлявано от управителя ТЖК, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **сумата от 1000 лева- разноски по делото.**

Решението е постановено при участието на **„ФСК ФИРМА ****“ ООД**, ЕИК ЕИК като подпомагаща страна на ответника **„ФИРМА“ ЕООД**

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____